

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ชื่อวิทยานิพนธ์

อิทธิพลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์
ที่มีต่อการจำพยางค์

ผู้เขียน

นายธรรมรด ภิรมยาภรณ์

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา

๒๕๒๗

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์
เพื่อต้องการรู้อิทธิพลของหน่วย
เสียงวรรณยุกต์ที่มีต่อการจำพยางค์
ตลอดจนอิทธิพลร่วมระหว่างตัว
แปรต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ หน่วยเสียง
วรรณยุกต์ทั้ง ๕ หน่วยเสียง และ
นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษา
ที่ ๑ กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่ ๒ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน
๖๔ คน สุ่มจากโรงเรียนต่าง ๆ
ในเขตจังหวัดปัตตานี จำนวน ๘
โรงเรียน แบ่งนักเรียนออกเป็น
๒ กลุ่ม ๆ ละ ๓๒ คน โดยแบ่ง
ตามลักษณะการใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ สิ่ง
เราที่เสนอให้นักเรียนเรียนเป็น
พยางค์ ผู้รับการทดลองต้องเรียน
คนละ ๕ พยางค์ ทุกหน่วยเสียง
วรรณยุกต์ การให้คะแนนให้คะแนน
จากครั้งการเรียนที่ตอบผิดครั้ง
สุดท้ายหลังจากการตอบถูกติดต่อกัน

๓ ครั้ง การเสนอสิ่งเราให้
เรียนเป็นแบบเรียน-ทดสอบ วิ-
เคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์
ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๕ โดย
วัดซ้ำที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง
๕ หน่วยเสียง

ผลการวิจัยพบว่า

๑. กลุ่มนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม
ใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ

๒. กลุ่มนักเรียนที่ใช้ภาษา
ไทยเป็นภาษาที่ ๑ ใช้จำนวนครั้ง
การเรียนรู้ที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์
ทั้ง ๕ หน่วยเสียง แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ

๓. กลุ่มนักเรียนที่ใช้ภาษา
ไทยเป็นภาษาที่ ๒ ใช้จำนวนครั้ง
การเรียนรู้ที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์
ทั้ง ๕ หน่วยเสียง แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ

๔. มีอิทธิพลร่วมระหว่าง
กลุ่มนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่ ๑ และนักเรียนที่ใช้ภาษา
ไทยเป็นภาษาที่ ๒ กับหน่วยเสียง
วรรณยุกต์ทั้ง ๕ หน่วยเสียง □

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของกลุ่มสัมพันธ์ต่างชนิด เวลา
ในการเสนอ และจำนวนตัวอักษร
ที่มีต่อการจำคำ

ผู้เขียน

นางสาวสุมาลี ชุศรี

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา

๒๕๒๗

จุดประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้
คือ เพื่อรู้ผลของกลุ่มสัมพันธ์ต่าง
ชนิด เวลาในการเสนอและจำนวน
ตัวอักษร ที่มีต่อการจำคำ ตลอดจน
อิทธิพลร่วมระหว่างตัวแปรทั้ง
สาม รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่าง
จำนวนรอบการเรียนรู้และระดับผล
สัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย กลุ่มตัวอย่าง
เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่
พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีในชีวิต
ประจำวัน จากโรงเรียนที่สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษา ในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี จำนวน
๘ โรงเรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม
นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษา
พอ ๆ กัน มาจำนวน ๑๒๘ คน
แล้วสุ่มแบ่งกลุ่มออกเป็น ๔ กลุ่ม
กลุ่มละ ๓๒ คน เป็นกลุ่มทดลอง
สิ่งเราที่ใช้ในการเรียนรู้คำ ประกอบ
ด้วยสไลด์คู่สัมพันธ์จำนวน ๒ ชุด
ชุดที่ ๑ เป็นคู่สัมพันธ์ชนิดรูปภาพ

เป็นตัวเร้า : รูปภาพ- คำไทย จำนวน ๒๔ คู่ ชุดที่ ๒ เป็นสไลด์คู่สัมพันธ์ ชนิดภาษามลายูถิ่นเป็นตัวเร้า : ภาษามลายูถิ่น- คำไทย จำนวน ๒๔ คู่ คู่สัมพันธ์ทั้งสองชนิดนี้มีคำไทย ทั้งฝ่ายค้เป็นตัวสนอง โดยแปร คำคำไทยออกเป็น ๔ ระดับ ตาม จำนวนตัวอักษร คือ ๒, ๓, ๔ และ ๕ ตัวอักษร ผู้รับการทดลองต้อง เรียนคู่สัมพันธ์คนละ ๔ รายการ ซึ่งแยกตามจำนวนตัวอักษรนี้ โดย ใช้เวลาในการเสนอคู่สัมพันธ์ต่างกัน คือ เสนอในอัตราคู่ละ ๖ วินาที และ ๑๒ วินาที การแบ่งกลุ่ม ตัวอย่างออกเป็น ๔ กลุ่มเพื่อการ วิจัยดังนี้ คือ กลุ่มที่ ๑ และ ๒ เรียนคู่สัมพันธ์ชนิดรูปภาพ- คำไทย เสนอในอัตราคู่ละ ๖ และ ๑๒ วินาทีตามลำดับ กลุ่มที่ ๓ และ ๔ เรียนคู่สัมพันธ์ชนิดภาษามลายู ถิ่น- คำไทย เสนอในอัตราคู่ละ ๖ และ ๑๒ วินาที ตามลำดับ ใช้วิธี การเสนอให้เรียนแบบ จำ- สอบ ให้ คะแนนเป็นรอบการเรียนรู้ โดยนับ จากรอบการเรียนรู้แรกจนถึงรอบ การเรียนที่ตอบผิดเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนตอบถูกติดต่อกัน ๓ รอบ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 4$ (คู่สัมพันธ์ต่างชนิด \times เวลาในการ เสนอ \times จำนวนตัวอักษร) โดยวัด ข้ำที่ระดับจำนวนตัวอักษร และ วิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ โปรดคโมเมนต์ของเพียร์สันสำหรับการหาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวน รอบการเรียนรู้และระดับผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่า

๑. กลุ่มที่เรียนด้วยคู่สัมพันธ์

ชนิดที่มีรูปภาพเป็นตัวเร้า ใช้รอบ การเรียนน้อยกว่ากลุ่มที่เรียนด้วย คู่สัมพันธ์ชนิดที่มีภาษามลายูถิ่น เป็นตัวเร้า

๒. กลุ่มที่เรียนคู่สัมพันธ์ที่ เสนอในอัตราคู่ละ ๑๒ วินาที ใช้ รอบการเรียนน้อยกว่ากลุ่มที่เรียน คู่สัมพันธ์ที่เสนอในอัตราคู่ละ ๖ วินาที

๓. จำนวนตัวอักษรที่ต้องจำ มีมากขึ้น รอบการเรียนจะมากขึ้น ด้วย

๔. ไม่มีอิทธิพลร่วมระหว่าง คู่สัมพันธ์ต่างชนิดและเวลาในการ เสนอ นั่นคือ คู่สัมพันธ์ต่างชนิด และเวลาในการเสนอ ไม่ขึ้นแก่กัน และกัน

๕. มีอิทธิพลร่วมระหว่างคู่ สัมพันธ์ต่างชนิด และจำนวนตัว อักษร นั่นคือ คู่สัมพันธ์ต่างชนิด และจำนวนตัวอักษรขึ้นแก่กัน และกัน

๖. ไม่มีอิทธิพลร่วมระหว่าง เวลาในการเสนอ และจำนวนตัว อักษร นั่นคือ เวลาในการเสนอ และจำนวนตัวอักษรไม่ขึ้นแก่กัน และกัน

๗. มีอิทธิพลร่วมระหว่าง คู่สัมพันธ์ต่างชนิด เวลาในการ เสนอ และจำนวนตัวอักษรนั่นคือ อิทธิพลร่วมระหว่างคู่สัมพันธ์ ต่างชนิดและจำนวนตัวอักษรยังขึ้น อยู่กับเวลาในการเสนอ

๘. จำนวนรอบการเรียนรู้มี ความสัมพันธ์ทางลบกับระดับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย □

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของวิธีเสนอคำคู่สัมพันธ์ที่มี ต่อการจำคำใหม่ของนักเรียนที่ใช้ ภาษาแม่ต่างกัน

ผู้เขียน

นางสาวละเอียด มั่นคง

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา

๒๕๒๘

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาผลของวิธีเสนอคำคู่ สัมพันธ์สองวิธีคือ วิธีเรียน- ทดสอบ และวิธีคาดคำตอบที่มีต่อการจำคำ ใหม่ของนักเรียนที่ใช้ภาษาแม่เป็น ภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น ตลอด จนกิริยาร่วมระหว่างตัวแปรสองตัว คือภาษาแม่และวิธีเสนอคำคู่สัม พันธ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๒๗ จากโรงเรียนสังกัดสำนัก งานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน ๑๐ โรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง ที่เข้ารับการทดลองรวม ๑๒๐ คน เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษา ไทย ๖๐ คน และภาษามลายูถิ่น ๖๐ คน ในการทดลองผู้วิจัยใช้คำ คู่สัมพันธ์ระหว่างคำนิยามและคำ ใหม่จำนวน ๘ คู่ ผู้วิจัยเสนอคำ คู่สัมพันธ์โดยวิธีเรียน- ทดสอบ และวิธีคาดคำตอบ แล้ววิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบ 2×2 เฟค- ตอเรียลสุ่มสมบูรณ์ ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้

๑. นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำคู่ สัมพันธ์โดยใช้การเสนอคำคู่สัม พันธ์วิธีเรียนทดสอบจำคำใหม่ได้ เร็วกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำคู่ สัมพันธ์ โดยใช้การเสนอคำคู่สัม-

พันธวิธีศึกษาคำตอบ

๒. นักเรียนที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นจำคำใหม่ได้ไม่แตกต่างกัน

๓. มีกิจกรรมระหว่างภาษาแม่และวิธีเสนอคำคู่สัมพันธ์ □

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของคำเป็นคำตายและคำที่มีเสียงควบกล้ำที่มีต่อการเรียนรู้ การอ่าน คำของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ผู้เขียน

นางสาวนาดนารี บุญทวี

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๒๕

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรู้ผลของคำเป็นคำตายและคำที่มีเสียงควบกล้ำที่มีต่อการเรียนรู้การอ่านคำของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ตลอดจนกิจกรรมระหว่างตัวแปร ซึ่งได้แก่ ภาษาแม่ คำเป็นคำตาย และคำที่มีเสียงควบกล้ำ นอกจากนี้เพื่อศึกษาผลพลอยได้ที่นอกเหนือจากการทดสอบสมมติฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา ๒๕๒๔ จากโรงเรียนที่เปิดสอนชั้นเด็กเล็ก โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ๕ โรงเรียน ของจังหวัดปัตตานี เป็นนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ๓๖ คน และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ๓๖ คน นักเรียนแต่ละคนจะต้องเรียนสไลด์ภาพ- คำ ๔ ชุด คือ ชุด

คำเป็นที่มีเสียงควบกล้ำ ชุดคำเป็นที่มีเสียงไม่ควบกล้ำ ชุดคำตายที่มีเสียงควบกล้ำ และชุดคำตายที่มีเสียงไม่ควบกล้ำ ให้คะแนนจากรอบการเรียน กำหนดให้รอบการเรียนละ ๑ คะแนน โดยนับจากรอบการเรียนแรกจนถึงรอบการเรียนที่ตอบผิดเป็นรอบสุดท้ายก่อนที่จะตอบถูก ๒ รอบติดต่อกัน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคตอเรียล $2 \times 2 \times 2$ (ภาษาแม่ \times คำเป็นคำตาย \times คำที่มีเสียงควบกล้ำ) โดยวัดซ้ำที่ระดับคำเป็นคำตาย และระดับคำที่มีเสียงควบกล้ำ

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ใช้จำนวนรอบการเรียนในการเรียนคำเป็นน้อยกว่าคำตาย

๒. นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ใช้จำนวนรอบการเรียนในการเรียนคำที่มีเสียงไม่ควบกล้ำน้อยกว่าคำที่มีเสียงควบกล้ำ

๓. นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ใช้จำนวนรอบการเรียนน้อยกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

๔. มีกิจกรรมระหว่างคำเป็นคำตาย และคำที่มีเสียงควบกล้ำ นั่นคือจำนวนรอบการเรียน ในการเรียนคำเป็นคำตายจะแตกต่างกันไปตามระดับของคำที่มีเสียงควบกล้ำ □

ชื่อวิทยานิพนธ์

อิทธิพลของคำประสมสระและการมีตัวสะกดที่มีต่อการเรียนรู้การอ่านคำของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน

ผู้เขียน

นายริน มีสุข

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๒๕

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อรู้อิทธิพลของคำประสมสระและการมีตัวสะกด ที่มีต่อการเรียนรู้การอ่านคำของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ตลอดจนกิจกรรมระหว่างตัวแปรต่าง ๆ รวมทั้งผลพลอยได้ที่นอกเหนือจากการทดสอบสมมติฐาน ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย ภาษาแม่ แปรค่าออกเป็น ๒ ระดับ คือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง คำประสมสระ แปรค่าออกเป็น ๒ ระดับ คือ คำประสมสระเดี่ยว และคำประสมสระประสม การมีตัวสะกดแปรค่าออกเป็น ๒ ระดับ คือ คำไม่มีตัวสะกดและคำมีตัวสะกด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา ๒๕๒๔ โดยสุ่มมาจากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน ๖ โรงเรียน รวม ๗๒ คน โดยแยกเป็นนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ๓๖ คน และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ๓๖ คน เครื่องมือที่ใช้ใน

การทดลองประกอบด้วยสไลด์คำ
จำนวน ๔ ชุด คือ ชุดคำประสมสระ
เดี่ยวไม่มีตัวสะกด ชุดคำประสม
สระเดี่ยวมีตัวสะกด ชุดคำประสม
สระประสมไม่มีตัวสะกด และชุด
คำประสมสระประสมมีตัวสะกด
นักเรียนแต่ละคนต้องเรียนสไลด์
คำทั้ง ๔ ชุด เสนอให้เรียนโดย
วิธีเรียน- สอบ วัดจำนวนครั้งการ
เรียนโดยให้คะแนนครั้งการเรียนละ
๑ คะแนน วิเคราะห์ข้อมูลด้วย
วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ
แฟลคตอเรียล $2 \times 2 \times 2$ (ภาษา
แม่ \times คำประสมสระ \times การมีตัว
สะกด) วัดซ้ำที่ระดับสองตัว
แปรหลัง

ผลการวิจัย พบว่า

๑. นักเรียนที่พูดภาษาไทย
เป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูด
ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ใช้
จำนวนครั้งการเรียนคำประสม
สระเดี่ยวน้อยกว่าคำประสมสระ
ประสม

๒. นักเรียนที่พูดภาษาไทย
เป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูด
ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ใช้
จำนวนครั้งการเรียนคำไม่มีตัว
สะกदन้อยกว่าคำมีตัวสะกด

๓. นักเรียนที่พูดภาษาไทย
เป็นภาษาแม่ ใช้จำนวนครั้งการ
เรียนน้อยกว่า นักเรียนที่พูดภาษา
มลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

๔. มีกิริยาร่วมระหว่างภาษา
แม่กับคำประสมสระ

๕. มีกิริยาร่วมระหว่างภาษา
แม่กับการมีตัวสะกด

๖. มีกิริยาร่วมระหว่างคำ
ประสมสระกับการมีตัวสะกด

๗. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่าง
ภาษาแม่ คำประสมสระและการมี
ตัวสะกด □

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของวิธีการทบทวนและประเภท
คำที่มีต่อการอ่านออกเสียงของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
ที่มีภาษาแม่ต่างกัน

ผู้เขียน

นางสาวอัมพร นิสัยจริยคุณ

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา

๒๕๒๘

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์
เพื่อรู้ผลของวิธีการทบทวนและ
ประเภทคำที่มีต่อการอ่านออกเสียง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
ตลอดจนกิริยาร่วมระหว่าง
ภาษาแม่ วิธีการทบทวนและประ-
เภทคำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จากโรงเรียน
ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา ๒๕๒๘
จำนวน ๑๐ โรงเรียน เป็นนักเรียนที่มี
ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ๖๐ คน และ
นักเรียนที่มีภาษามลายูถิ่นเป็น
ภาษาแม่ ๖๐ คน นักเรียนแต่ละคน
ต้องเรียนคำ ๒ รายการ คือ รายการ
คำรูปธรรมและรายการคำนามธรรม
รายการละ ๕ รอบการเรียน โดย
ครึ่งหนึ่งของนักเรียนของแต่ละ
ภาษาแม่ใช้วิธีการทบทวนโดย
การเขียน และอีกครึ่งหนึ่งใช้วิธี
การทบทวนโดยการท่องซ้ำ เสนอ
ให้นักเรียนเรียนแบบเรียน- สอบ
และทดสอบโดยให้อ่านออกเสียง
ทีละคำ ให้คะแนนคำที่นักเรียน
อ่านถูกคำละ ๑ คะแนน แล้วนำคำ
เฉลี่ยที่ได้จากคะแนนการอ่านคำ
ของนักเรียนแต่ละคนจำนวน ๕
รอบการเรียนไปวิเคราะห์ โดยการ

วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2
 $\times 2 \times 2$ (ภาษาแม่ \times วิธีการ
ทบทวน \times ประเภทคำ) โดยวัดซ้ำ
ที่ระดับประเภทคำ

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนที่เรียนอ่านคำ
โดยใช้วิธีการทบทวนโดยการเขียน
อ่านคำได้มากกว่านักเรียนที่เรียน
อ่านคำโดยวิธีการท่องซ้ำ

๒. นักเรียนอ่านคำรูปธรรม
ได้มากกว่าคำนามธรรม

๓. นักเรียนที่มีภาษาไทยเป็น
ภาษาแม่อ่านคำได้มากกว่านักเรียน
ที่มีภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

๔. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่าง
ภาษาแม่ วิธีการทบทวนและประ-
เภทคำ และไม่มีกิริยาร่วมระหว่าง
ตัวแปรทั้งสาม เมื่อพิจารณาที่ละ
คู่ □

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของคำที่ประกอบด้วยหน่วย
เสียงพยัญชนะสะกดและหน่วย
เสียงสระเดี่ยวที่มีต่อการเรียนอ่าน
คำ

ผู้เขียน

นายไพบุลย์ พรหมดำ

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา

๒๕๓๐

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์
เพื่อรู้ผลของคำที่ประกอบด้วย
หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดและ
หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่มีต่อการเรียน
อ่านคำ และกิริยาร่วมระหว่างคำที่
ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ
สะกดและคำที่ประกอบด้วยหน่วย
เสียงสระเดี่ยว ตลอดทั้งศึกษาความ

น่าจะเป็นของการอ่านคำได้และเปรียบเทียบจำนวนคำที่อ่านได้ในแต่ละครั้งการเรียนรู้ระหว่างข้อมูลจริงกับข้อมูลพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดปัตตานีจำนวน ๑๒ โรงเรียน ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่มทดลอง ๔ กลุ่ม ๆ ละ ๓๖ คน และให้นักเรียนทุกคนในแต่ละกลุ่มทดลองเรียนอ่านสไลด์คำ ๑ ชุด ใน ๔ ชุด คือที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตพยัญชนะนาสิกหรือครึ่งสระและหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น คำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตพยัญชนะนาสิกหรือครึ่งสระและหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว คำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตพยัญชนะกักและหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตพยัญชนะกักและหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว ผู้วิจัยเสนอสไลด์คำให้นักเรียนเรียนโดยวิธีเรียน- สอบ และให้คะแนนครั้งการเรียนรู้ ละ ๑ คะแนน โดยนับจากครั้งการเรียนรู้แรกจนถึงครั้งการเรียนรู้ที่นักเรียนอ่านไม่ได้เป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะอ่านได้หมด ๓ ครั้งการเรียนรู้ติดต่อกัน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน 2×2 แฟคตอเรียล

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตพยัญชนะนาสิกหรือครึ่งสระ

และคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตพยัญชนะกักไม่แตกต่างกัน

๒. นักเรียนใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ในการเรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะสกตและคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว □

ชื่อวิทยานิพนธ์

อิทธิพลของความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด และประเภทมโนทัศน์ ที่มีต่อการเรียนรู้มโนทัศน์ของนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่างกัน

ผู้เขียน

นายวิรัตน์ บัวสนธิ์

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๓๐

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรู้อิทธิพลของความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด และประเภทมโนทัศน์ที่มีต่อการเรียนรู้มโนทัศน์ของนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่างกัน ตลอดจนกิริยาร่วมของตัวแปรทั้งสาม ซึ่งได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ ประเภทมโนทัศน์ และความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก

ปีการศึกษา ๒๕๒๕ จำนวน ๔๐๘ คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูง จำนวน ๒๐๔ คน และนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ จำนวน ๒๐๔ คน นักเรียนได้รับการสุ่มเข้ารับการทดลองเป็นจำนวน ๑๒ กลุ่ม ๆ ละ ๓๔ คน ประเภทมโนทัศน์ที่ให้เรียนแปรค่าออกเป็น ๓ ระดับ คือ มโนทัศน์ธรรมดา มโนทัศน์ร่วมลักษณะและมโนทัศน์แยกลักษณะ ความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดแปรค่าออกเป็น ๒ ระดับ คือความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดสูง และความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดต่ำ ทำการทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล แต่ละคนเข้ารับการทดลองเพียงครั้งเดียว สิ่งที่ใช้ในการเรียนรู้มโนทัศน์ใช้สิ่งเร้าของ ไสว เลี่ยมแก้ว (๒๕๒๕) ให้คะแนนจากครั้งการเรียนรู้โดยนับจากครั้งการเรียนรู้แรกจนถึงครั้งการเรียนรู้ที่ตอบผิดเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะตอบถูกติดกัน ๑๐ ครั้ง เสนอสิ่งเร้าให้เรียนด้วยวิธีการตอบสนอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคตอเรียลสุ่มสมบูรณ์ $2 \times 3 \times 2$ (ความคิดสร้างสรรค์ \times ประเภทมโนทัศน์ \times ความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด)

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์ที่มีความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดสูงใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์ที่มีความแข็งแรงของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดต่ำ

๒. นักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์ธรรมดา ใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์ร่วมลักษณะ และน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์แยกลักษณะ นักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์ร่วมลักษณะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนมโนทัศน์แยกลักษณะ

๓. นักเรียนกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ

๔. มีกิริยาร่วมระหว่างประเภทมโนทัศน์กับความแข็งของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด นั่นคือ ประเภทมโนทัศน์กับความแข็งของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดขึ้นแก่กันและกัน

๕. มีกิริยาร่วมระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับประเภทมโนทัศน์ นั่นคือ ความคิดสร้างสรรค์กับประเภทมโนทัศน์ขึ้นแก่กันและกัน

๖. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับความแข็งของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด นั่นคือ ความคิดสร้างสรรค์กับความแข็งของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนดไม่ขึ้นแก่กันและกัน

๗. มีกิริยาร่วมระหว่างความ

คิดสร้างสรรค์ ประเภทมโนทัศน์ และความแข็งของการตอบสนองต่อลักษณะกำหนด นั่นคือ การขึ้นแก่กันระหว่างตัวประกอบคู่ใดคู่หนึ่งซึ่งขึ้นอยู่กับระดับของตัวประกอบที่สาม □

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลของวิธีเสนอให้เรียนและระดับความหมายของคำที่มีต่อการเรียนรู้คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

ผู้เขียน

นายวีระ พันธุ์อำไพ

สาขาวิชา

จิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๓๐

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของวิธีเสนอให้เรียนและระดับความหมายของคำที่มีต่อการเรียนรู้คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ศึกษากริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสองศึกษาจำนวนคำที่เรียนรู้ในแต่ละครั้งการเรียนรู้ และเพื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องระหว่างการเรียนรู้คำและการพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนประถมศึกษาใน

จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ปีการศึกษา ๒๕๒๕ จำนวน ๑๒๘ คน ทำการทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคลและแต่ละคนเข้ารับการทดลองเพียงครั้งเดียว ทดสอบโดยการอ่านออกเสียงคำแต่ละคำ ให้คะแนนจากครั้งการเรียนรู้ครั้งการเรียนรู้ละ ๑ คะแนน โดยนับจากการเรียนแรกจนถึงครั้งการเรียนรู้สุดท้ายก่อนที่จะอ่านถูกหมด ๓ ครั้งการเรียนรู้ติดต่อกัน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคตอเรียลสองสมบูรณ์ 2×2 (ระดับความหมายของคำ \times วิธีเสนอให้เรียน)

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำที่มีความหมายระดับต้นใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำที่มีความหมายระดับลึก

๒. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเสนอให้เรียนครั้งละหนึ่งคำใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้ น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเสนอให้เรียนทั้งหมดในครั้งเดียว

๓. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างระดับความหมายของคำกับวิธีเสนอให้เรียน นั่นคือ การเรียนอ่านคำที่มีความหมายต่างระดับไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเสนอให้เรียน □

บรรณานุกรม ● ต่อจากหน้า ๕๗

หมาน ศูนย์การศึกษาเกี่ยวกับภาคใต้ ๒๕๒๖ (อัครสำเนา)

A. Teeuw and D.K. Wyatt, *Hikayat Patani: The Story of Patani*, The Koninklijk Instituut Voortaal,

Land-En Volkenkunde, 1970

Ibrahim Syukri, *Sejarah Kerajaan Melayu Patani: History of The Malay Kingdom of Patani*, Translated by Conner Bailey and John N. Miksic.

Ohio University, 1985

William Cameron, *On The Patani*, Journal of The Straits Branch of The Royal Asiatic Society, Vol. 11. June, 1883 □